

Ούτε με τους Ισλαμιστές, ούτε με τους Κεμαλιστές.

Γράφει ο Ανδρέας Σταλίδης.

Λίγες ημέρες μετά την απόπειρα πραξικοπήματος κατά του [Ερντογάν](#) το 2016 έτσι ξεκινούσα το άρθρο μου για το «[Πολιτικό Ισλάμ στην Τουρκία](#)».

«Μετά τα πραξικοπήματα του 1960 (όταν εκτελέστηκε ο πρώτος δημοκρατικά εκλεγμένος πρωθυπουργός), 1971, 1980 και 1997, αντί να λέμε ότι τη φετινή απόπειρα την οργάνωσε ο ίδιος ο Ερντογάν, μάλλον θα έπρεπε να λέμε ότι καθυστέρησε».

Σημειώνω ότι η ελληνική δυσπιστία εκείνες τις ημέρες, αν θυμάστε, κυριαρχούσε στη δημόσια σφαίρα, και χρέωνε τα γεγονότα σε μία θεωρία συνωμοσίας που έπλασε ο Ερντογάν.

Δυστυχώς το πρόβλημα της κατανόησης της πραγματικότητας παραμένει. Η υπερπληροφόρηση το θολώνει ακόμα περισσότερο.

Επανέρχομαι λοιπόν και λέω ότι στην Τουρκία κυλούν δύο ορμητικά ποτάμια που άλλοτε κινούνται παράλληλα και άλλοτε συγκρούονται με μεγάλες αναταραχές (και πραξικοπήματα). Ο Κεμαλισμός και ο Ισλαμισμός.

Παρόλο που στην Ελλάδα, σε σοβαρές υποτίθεται φωνές, αναφύονται ενίοτε οι απόψεις ότι πρέπει να συνταχθούμε με τους μεν ή με τους δε.

Η μία άποψη λέει ότι οι Κεμαλιστές είναι «εκσυγχρονιστές», είναι υπέρ του κοσμικού κράτους και τα βάζουν με το σκληρό Ισλάμ, κάτι που μας συμφέρει, διότι καλύτερα μία εκδυτικισμένη Τουρκία παρά ισλαμική.

Η άλλη άποψη λέει ότι οι Ισλαμιστές μας καταλαβαίνουν καλύτερα, ότι οι Οθωμανοί δεν μας πείραζαν και πολύ, τουλάχιστον όσο η Τουρκία, και ότι θα μπορούσαμε να τα βρούμε.

Η πραγματικότητα είναι ότι όχι μόνο και οι δύο απόψεις είναι μειωπικές και βλαπτικές, δηλαδή υπονομεύουν και τα εθνικά μας συμφέροντα, αλλά και την επιβίωση μας, αλλά ότι και οι δύο αυτές απόψεις φανερώνουν μία τάση αυτόβουλης υποδούλωσης. Δηλαδή, γιατί θα πρέπει να είμαστε με τους μεν ή με τους δε;

Δεν είμαστε ούτε με τους Κεμαλιστές, ούτε με τους Ισλαμιστές.

Τις γενοκτονίες τις έκανε ο ίδιος ο Κεμάλ, πώς μπορούμε να είμαστε μαζί του;

Ο Μεντερές, παρότι ήταν δημοκρατικά εκλεγμένος και εν ενεργεία πρωθυπουργός, εκτελέστηκε από τον στρατό (Κεμαλιστές) κατά το [πραξικόπημα του 1960](#) και μία κατηγορία εναντίον του ήταν ότι οργάνωσε τους διωγμούς των Ελλήνων στα γεγονότα του 1955. Δεν ήταν ανοιχτά ισλαμιστής, όμως διαβάζω πχ τα εξής στη wikipedia

«He was more tolerant towards traditional lifestyles and different forms of practice of Islam than Atatürk and his party had been – he campaigned in the 1950 elections on the platform of legalizing the Arabic Islamic call to prayer (adhan), which had been banned in order to wean Turkey from Arabic influences. He re-opened thousands of mosques across the country which had been closed down»

Ο στρατός, εκπροσωπώντας σαφώς τους Κεμαλιστές έκανε [πραξικόπημα και το 1971](#), όταν ο Ισλαμιστής Ερμπακάν (πολιτικός πρόγονος του Ερντογάν) έφτιαχνε πολιτικό κόμμα, ανοιχτά Ισλαμιστικό και το έθεσε εκτός νόμου

και [ξανά το 1980](#) εναντίον του Ντεμιρέλ, ο οποίος κυβερνούσε σε συνεργασία με τον Ερμπακάν

και [ξανά το 1997](#) εναντίον του Ισλαμιστή Ερμπακάν, ο οποίος είχε γίνει εκλεγεί πρωθυπουργός με δικές του δυνάμεις και πάλι ο στρατός τον υποχρέωσε σε παραίτηση, τον φυλάκισε και του αφαίρεσε τα πολιτικά δικαιώ-

ματα. Το ίδιο έκανε τότε και με τον Ερντογάν, ο οποίος ήταν Δήμαρχος Κωνσταντινούπολης.

Το πέμπτο μεγάλο πραξικόπημα του στρατού έγινε το 2016 εναντίον του Ερντογάν πια, του διαδόχου του πολιτικού Ισλάμ στην Τουρκία, το οποίο κυβερνάει από το 2002. Πράγματι λοιπόν άργησε.

Ίσως τελικά οι Κεμαλιστές έχουν μικρότερη δύναμη εντός της Τουρκίας.

Το βέβαιο είναι ότι ο Ερντογάν με την απόφασή του περί Αγίας Σοφίας, γίνεται πλέον «κανονικός» Ισλαμιστής, χωρίς το επίθετο «μετριοπαθής» μπροστά. Καθίσταται, ταυτόχρονα, και κυρίαρχος στο εσωτερικό της Τουρκίας, διότι εκτός από την περιφρόνηση προς τους Έλληνες και τη Δύση, η απόφαση περιείχε και μήνυμα απόλυτης επικράτησης απέναντι στους Κεμαλιστές εντός της Τουρκίας.

Και είναι τρελό σε τέτοιες συνθήκες εμείς να είμαστε με τον έναν ή με τον άλλον. Με κανέναν δεν είμαστε

Το να βλάπτουν τους Έλληνες είναι το κοινό τους σημείο. Δεν είναι σημείο διαφοράς τους, για να το χρησιμοποιούμε υπέρ ή εναντίον του ενός ή του άλλου ρεύματος.

Πηγή : <https://www.antibaro.gr/article/>